

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Αγαπητέ Ντετέκτιβ Χότζες,

Ελπίζω να μη σε πειράζει που χρησιμοποιώ τον τίτλο σου, παρότι έχεις συνταξιοδοτηθεί εδώ και έξι μήνες. Πιστεύω ότι, εφόσον ανίκανοι δικαστές, δωροδοκούμενοι πολιτικοί και ηλίθιοι στρατιωτικοί διοικητές κρατούν τους τίτλους τους μετά τη συνταξιοδότησή τους, το ίδιο θα πρέπει να ισχύει και για έναν από τους πλέον διακεκριμένους αστυνομικούς στην ιστορία τούτης της πόλης.

Ντετέκτιβ Χότζες λοιπόν!

[...]

Σύμφωνα με την έρευνά μου, στη διάρκεια της θητείας σου ως ερευνητή της αστυνομίας, διαλεύκανες κυριολεκτικά εκατοντάδες υποθέσεις, πολλές από αυτές «πολύκροτες», σύμφωνα με τη διάλεκτο του Τύπου [...] Έχεις τσακώσει Δολοφόνους και Ληστρικές Συμμορίες και Εμπρηστές και Βιαστές. Σε ένα άρθρο (δημοσιευμένο ώστε να συμπέσει με την τελετή συνταξιοδότησής σου), ο από μακρού συνεργάτης σου (Ντετ. 1ης Βαθμίδας Πίτερ Χάντλι) σε περιέγραψε ως «ένα είδος αστυνομικού που συνδυάζει την προσήλωση στους κανόνες μ' ένα εκπληκτικό ένστικτο».

Ωραία φιλοφρόνηση!

Αν αυτό αληθεύει, και πιστεύω πως ναι, θα έχεις ήδη καταλάβει ότι είμαι ένας από τους λίγους που δεν τσάκωσες. Για την ακρίβεια, είμαι αυτός που ο Τύπος επέλεξε να αποκαλέσει

α) Ο Τζόκερ

β) Ο Κλόουν

ή

γ) Ο Δολοφόνος με τη Μερσέντες.

Προτιμώ το τελευταίο!

Είμαι σίγουρος ότι έκανες «τα αδύνατα δυνατά», δυστυχώς όμως (για σένα, όχι για μένα), απέτυχες. Φαντάζομαι ότι, αν υπήρχε ένας στιβαρός δολοφόνος που ήθελες να πιάσεις, ντετέκτιβ Χότζες, ήταν αυτός που «θέρισε» πέρυσι όλους εκείνους τους ανθρώπους στην Ημερίδα Εύρεσης Εργασίας, ρίχνοντας σκόπιμα το αυτοκίνητό του πάνω τους, σκοτώνοντας οχτώ και τραυματίζοντας πολύ περισσότερους. (Πρέπει να πω ότι ξεπέρασα ακόμα και τις μεγαλύτερες προσδοκίες μου). Με σκεφτόσουν όταν σου έδιναν εκείνη την τιμητική πλακέτα στην επίσημη τελετή συνταξιοδότησης; [...] Πάω στοίχημα πως ναι!

Πρέπει να σου πω πόσο διασκεδαστικό ήταν. (Και σ' αυτό το σημείο είμαι απολύτως ειλικρινής). Όταν «σανίδωσα το γκάζι» οδηγώντας τη Μερσέντες της καημένης της κυρίας Τρελόουνι σ' εκείνο το πλήθος των ανθρώπων, «μου σηκώθηκε» όσο δε μου έχει σηκωθεί ποτέ στη ζωή μου! Κι αν αναρωτιέσαι αν είχαν ανέβει οι σφυγμοί μου στους διακόσιους το λεπτό; Ε, τότε σου απαντώ: «Όπως σε βλέπω και με βλέπεις!»

[...]

Ακόμα ξαναζώ τους γδούπους που ακούγονταν καθώς τους χτυπούσα, και όλα εκείνα τα κριτσάνισματα, και τον τρόπο που το αμάξι αναπηδούσε πάνω στις αναρτήσεις του καθώς περνούσε πάνω από τα σώματα. Για δύναμη και απόλυτο έλεγχο δεν έχω τίποτα καλύτερο από μια δωδεκακύλινδρη Μερσέντες! Όταν είδα στην εφημερίδα ότι ανάμεσα στα θύματά μου ήταν κι ένα μωρό, κυριολεκτικά ενθουσιάστηκα! Να θερίσεις έτσι μια τόσο μικρή ζωή! Σκέψου όλ' αυτά που δεν πρόλαβε να ζήσει εκείνο το κοριτσάκι, ε; Πατρίσια Κρέι – αιωνία αυτής η μνήμη! Και πέτυχα και τη μαμά! Μαρμελάδα φράουλα μέσα σε υπνόσακο! Συναρπαστικό, ε; Επίσης, απολαμβάνω να σκέφτομαι εκείνον που έχασε το χέρι του, κι ακόμα περισσότερο τους δύο που έμειναν παράλυτοι. Ο άντρας μόνο από τη μέση και κάτω, αλλά η Μαρτίν Στόβερ, αυτή είναι τώρα μια «ασώματος κεφαλή» με τα όλα της! Δεν πέθαναν, αλλά κατά πάσα πιθανότητα ΕΥΧΟΝΤΑΙ να είχαν πεθάνει! Πώς σου φαίνεται αυτό, ντετέκτιβ Χότζες;

Τώρα μάλλον σκέφτεσαι: «Τι σόι διεστραμμένος Ψυχανώματος είναι τούτος εδώ;» Λογική η σκέψη σου, αλλά θα μπορούσαμε να τη συζητήσουμε! Πιστεύω ότι είναι πάρα πολλοί αυτοί που θα ψόφαγαν να κάνουν αυτό που έκανα εγώ, γι' αυτό και τρελαίνονται για βιβλία και ταινίες (στις μέρες μας, ακόμα και τηλεοπτικές σειρές) που παρουσιάζουν Βασανιστήρια και Διαμελισμούς, κλπ. κλπ. κλπ. Η μόνη διαφορά είναι ότι εγώ το έκανα πραγματικά. Όχι επειδή είμαι έξω φρενών όμως (και με τις δύο έννοιες του όρου). Απλώς, επειδή δεν ήξερα πώς ακριβώς θα ήταν η εμπειρία, γνωρίζοντας μόνο ότι θα ήταν απολύτως συναρπαστική και θα μου άφηνε «αναμνήσεις που κρατάνε μια ζωή», όπως λένε. Από παιδιά ακόμα, οι περισσότεροι άνθρωποι αναγκάζονται να φορέσουν Μπότες από Μολύβι, μπότες που πρέπει να συνεχίσουν να φορούν ώσπου να πεθάνουν. Αυτές οι Μπότες από Μολύβι ονομάζονται ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ. Εγώ δεν έχω τέτοιες μπότες να με βαραίνουν, μπορώ λοιπόν να ίπταμαι πολύ πιο πάνω από τα κεφάλια των Κοινών Ανθρώπων.

[...]

Με μεγάλη εκτίμηση,

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

ΥΓ: Θέλεις να έρθεις σε επαφή μαζί μου; Να κάνουμε έναν «γόνιμο διάλογο»; Δοκίμασε το Κάτω από την Μπλε Ομπρέλα της Ντέμπι. Μέχρι και όνομα χρήστη σου έχω: «kermittfrog19». Μπορεί να μην απαντήσω, αλλά «εί, ποτέ δεν ξέρεις».